

QUAN GRANADOS VA REPRENDE EL CONTACTE AMB LLEIDA, ERA AL CIM DE LA SEVA CARRERA

Centenari Enric Granados

Àngel Ros i Domingo
Alcalde de Lleida



Lleida serà, al 2016, l'epicentre de l'any Granados, la comissió organitzadora del qual s'ha constituït aquesta setmana a la Paeria. El centenari de la desaparició d'Enric Granados vol deixar un llegat cultural i amplificar la difusió de la seva obra des de Lleida amb la mateixa projecció mundial que el músic va arribar a gaudir, com a compositor, virtuós, docent i estudiós del piano.

La comissió de l'Any Granados l'integren l'Ajuntament de Lleida, familiars del compositor, la Generalitat, la Universitat de Lleida, els conservatoris de Lleida, de Cervera i l'Intèrpret, l'Auditori Enric Granados, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell, el Museu Pau Casals i diferents experts, com Antoni Llevot.

Una placa al carrer Tallada número 1 recorda el naixement d'Enric Granados a Lleida, el 1867. Quan només tenia tres anys, un canvi de destinació del seu pare, militar d'origen cubà, el portà a les Canàries i a Barcelona on, de seguida, sobresortí en els estudis de piano.

Al Conservatori de París coneix



La mort de Granados i de la seva esposa, arran del torpedeig del vaixell amb que tornaven, consternà el món

Ricard Viñes qui, en un article, recordava com la diferència d'edat (Granados, 20 i ell, 12) no va ser

obstacle per a la seva amistat: "va contribuir a aplanar el caràcter de Granados, tan ingènument nen,

amb la meua esquerpa i prematura gravetat. La nostra amistat es va mantenir fins al final, gràcies als viatges d'artístic esbargiment que solem fer a Lleida, la nostra estimada ciutat natal, en els mateixos dies, durant el florit mes de maig".

Va ser Ricard Viñes qui va convèncer Granados per tornar a Lleida. Les visites i els concerts conjunts que van oferir als Camps Elisis van ser tot un esdeveniment per als lleidatans que, el primer any, el 1911, els van anar a rebre en massa a l'estació de ferrocarril. La premsa local es va fer ressò en profunditat de la visita dels seus músics més il·lustres i va reflectir les grans mostres d'afecte que la ciutadania els oferia.

Quan Granados va reprendre el contacte amb Lleida, era al cim de la seva carrera. El 1911 va estrenar les *Goyescas* a Barcelona –que es presentarien a París el 1914– i, anteriorment, havia fundat la seva acadèmia de piano a la capital catalana –ara, amb el nom d'un dels seus deixebles, Frank Marshall, mestre d'Alicia de Larrocha.

Granados va establir relacions fraternes amb molts compositors i intèrprets. Un d'ells va ser Pau Casals, company en infinitat de concerts. El músic vendrellenc el considerava un autodidacta integral i el més

autènticament creador dels compositors espanyols, perquè no extreia res de les fonts folklòriques: "els seus temes ofereixen una ressonància molt característica de l'ànima popular, però són una creació directa, personal".

La mort de Granados i de la seva esposa, arran del torpedeig del vaixell amb què tornaven de la triomfal estrena de *Goyescas* a Nova York, va consternar el món, i molt especialment, Lleida i, també, Pau Casals. Era ell qui havia aconseguit que l'obra es representés al Metropolitan.

L'escenari novaïorquès va acollir poc després un multitudinari concert d'homenatge –a benefici dels sis fills del matrimoni– organitzat pel mateix Casals. Les institucions i la societat civil lleidatana també es van mobilitzar per recolzar la família de l'artista i, des de París, Ricard Viñes va impulsar una col·lecta.

Un altre dels grans amics de Granados, Manuel de Falla, va proposar en un emocionat escrit treballar units per "enaltir i conservar com un tresor preciós" la seva herència, "la més alta que un home pot llegar", construïda "amb l'esforç de la seva intel·ligència i de la seva voluntat". Aquest és l'objectiu de l'Any Granados pel qual Lleida ja ha començat a treballar.